

IVANA LOVRIĆ JOVIĆ, *VIDI KAKO LOKRUM PERE ZUBE*, RED. PAOLO TIŠLJARIĆ, 74. DUBROVAČKE LJETNE IGRE, PREMIJERA 12. SRPNJA

Obiteljska scenska freska

Piše Petra Jelača

Izbor romana prvijenca Ivane Lovrić Jović *Vidi kako Lokrum pere zube* za premijerno postavljanje na Dubrovačkim ljetnim igrama, u koprodukciji s Kazalištem Marina Držića, nastavlja niz započet romanom prvijencem Ivana Salečića *Glava lava* prethodne sezone. Dramaturginja Marijana Fumić, zaslužna i za adaptaciju Salečićeva romana, iz zaista velike grade autobiografskog i autoterapijskog romana ispovjednoga tona u obliku struje svijesti, postavila je na scenu četiri generacije žena: pripovjedačicu Anticu (Marija Šegvić), njezinu majku Lunette (Sandra Lončarić), baku Annu (Mirej Stanić) te najmlađu, Antičinu kćer Nušu (Anja Đurinović). Stvorila je i kor od dva muška i dva ženska lika (Nika Lasić, Perica Martinović, Bojan Beribaka, Boris Matić) koji se poigrava vlastitom funkcijom, o njoj govori te publiku upoznaje s licima na sceni i s mjestima radnje. Sudionici kora mjestimično preuzimaju i manje uloge: onu Antičina oca Cvijeta, doktorice, psihijatrice, susjeda, bolničarki, i slično.

Rezultat je scenska freska u kojoj je dramaturginja točno oformila sve ključne momente za razumijevanje međuodnosa majki i kćeri kroz nekoliko generacija: prisutnih, odsutnih, brižnih, dalekih i sapetih nevoljama. Dojam ležernosti, mediteranskoga gorke-slatka okusa života, prihvaćanja njegove okrutnosti, zavijen u obilne primjese talijanske kulture, predstavu je smjestio u žanr obiteljske priče, naracije sudbina, tragičnih koliko su tragične sve obitelji, svaka na svoj način.

Redatelj Paolo Tišljarić predstavu je reži-

rao dajući glavnu riječ glumicama i koru, uz nekoliko maštovito riješenih scena, primjerice kiše na sprovodu, zatim mračnog razdoblja protagonistice dok govori o svojoj borbi s bulimijom, zamjene zajedničkih rekvizita u paralelnim scenama majki i kćeri u identičnim situacijama, efektinim krajem kada svi sjedaju za obiteljski stol uz izvedbu uživo Modugnova *Nel blu dipinto di blu*. Jedini je višak interpretacija majki kao Madona, jer one to u ovoj inscenaciji zasigurno nisu. Priča o noninu prerano umrlom sinu koja se pretvara u *pietà*-scenu vizualno je lijepa, i na tragu Tišljarićeva redateljskog stila, s obiljem referencija na postmoderna rješenja Tomaža Pandura, no ovdje naprosto ne prati točno priču, bez obzira što evocira ikone Mediterana.

Marija Šegvić kao Antica uspjela je utjeloviti ženu koja je na mahove potpuno potopljena emocijama te se čini kao da je nema, a ponekad, osobito u scenama s kćeri Nušom, preuzima jak i odlučan glas, buntovan, temperamentan i nepokolebljiv. Točna je to slika stanja protagonistice, premda na početku imamo dojam da je jednostavno nema, da nije dovoljno prisutna. Ipak, s vremenom se razvije i logično složi u ovakav, dosljedan portret lica.

Njezina majka Lunette, odlična Sandra Lončarić, udahнула je život i neobičnu vrstu suverenosti, potpunu i cjelovitu prisutnost, ženi koja je živjela kompromisno, stavljala vesele maske na lice da bi lakše preživjela, ženi čije je bračno gnijezdo bilo otvoreno i drugim ženama, a ona je na to pristajala.

Izvršna je bila i Anja Đurinović kao Nuša, mlada Antičina kći: nesputana, neposredna, šarmantna i vrlo uvjerljiva u prizorima s majkom, kao i s ostalim ženama na sce-

Redatelj Paolo Tišljarić predstavu je izrežirao dajući glavnu riječ glumicama i koru

ni. Bez obzira na sve bezbrižne karakteristike mladosti, izgradila je opipljiv karakter djevojci koja je dobila u odgoju i odnosu s majkom sve ono što je njezinoj prethodnici uskraćivano.

Mirej Stanić suptilno je i točno izgradila lik none Anne, žene primorane na potiskivanje tuge, na gutanje emocija koje se nisu smjele niti imale prilike izraziti, jer ju je život nemilice tjerao dalje i slagao tragediju za tragedijom. Trieštinski talijanski Mirej Stanić odlično je interpretirala, s umetanjem hrvatskog u istome tonalitetu, zbog razumljivosti, što je toj ulozi zaokružilo gabarite, a oni nisu mali.

Kor je vješto igrao i pjevao svoju ulogu, a kostimografija Ane Mikulić živo ocrtavala vrijeme i mjesto radnje. Scenografija (Vesna Režić) od iverice sa stiliziranim naznakama Dubrovnika u daljini po kojemu se projiciraju fotografije prošlih razdoblja i snimke probi predstave (autor videa Miran Brautović) pušta glumice da nesmetano vode scensku

naraciju, uz majstorski oblikovano svjetlo Marka Mijatovića. Glazba Žarka Dragojevića i Bojana Beribake odlično je akcentuirala scenske slike i zavila ih u prividnu ležernost, u pitkost gorsko-slatka okusa života, kako samo majstori talijanske kancone to znaju, poput Domenica Modugna i Tota Cutugna. Većinu ih Bojan Beribaka izvodi uživo, uz gitaru.

Tendencija postavljanja novih prozih naslova s temom Dubrovnika pohvalna je, a ove godine prati temu žena i rodni uloga, što je lajtmotiv premijernoga dramskog programa. Marijana Fumić odradila je, kao i u *Glavi lava*, najveći i najvažniji posao, posebice zato jer se prema predlošku fokus mogao staviti na različite teme. Transgeneracijski ženski presjek odnosa iznevelirao ih je stvorivši naoko jednostavnu i pitku predstavu, temom dubrovačku, ali i o obitelji, jer „sve sretne obitelji nalik su jedna na drugu, svaka nesretna nesretna je na svoj način“.